

Joves, sols o acompanyats?

El problema és l'individualisme. És el tancament. És no acceptar el qui pensa diferent. Tancats dins les ideologies, dins les maneres egoistes de dir i de fer

02 Octubre, 2015 - ESGLÉSIA DE BARCELONA

Una qüestió vital que el papa Francesc l'ha relacionada amb l'esperança. Un diàleg entranyable, dens, joiós i fecund, el que ha tingut amb els joves. Francesc comença parlant de somnis i de la necessitat de somiar. Els diu que un jove que no és capaç de somiar està tancat en si mateix. En canvi, els demana obrir-se, desitjar coses grans, parlar-ne molt, somiar. La vida mateixa ensenya molt; si s'està atent al que passa és per obrir-se, per guanyar una relació humana que eixampla el cor a les dimensions del món. Però, mai sols!

El problema és l'individualisme. És el tancament. És no acceptar el qui pensa diferent. Tancats dins les ideologies, dins les maneres egoistes de dir i de fer. El papa Francesc ha demanat als joves «cors oberts i ments obertes» i els diu «si penses distint, per què no hem de poder parlar? Per què sempre ens tirem la pedra per allò que ens separa, per allò que ens fa distints? Per què no ens donem la mà en allò que tenim en comú? Animar-nos a parlar del que tenim en comú i després parlar de les coses que tenim diferents. Dic parlar, no dic barallar-nos». Podem vèncer la tristesa, l'aïllament, i viure el risc del quelcom gran.

El camí és crear amistat social perquè construeix. En canvi, «l'enemistat social destrueix, i una família es destrueix per l'enemistat. Veiem que el món s'està destruint per la guerra.

Som incapaços de seure i parlar... Sigueu capaços de crear amistat social!», diu als joves que són l'esperança del poble. Una esperança que és més que optimisme, ja que aquest és sols un estat d'ànim, mentre que l'esperança és sofrida, és fecunda, és sacrificar-se, i prové del treball. Un poble que no es preocupa dels joves no té futur. I es demana: «Què li queda a un jove sense treball?» Un pensa: molts problemes!

Cal apostar per la cultura de l'encontre i voler anar acompanyats, mai sols, encara que siguem distints i sentim distint. «Si vols anar de pressa, vés sol, però si vols arribar lluny, vés acompanyat.» Tenim l'exemple: un Papa que ens acompanya!

Sebastià Taltavull Anglada

Bisbe auxiliar de Barcelona